

Nhật báo LE MONDE 8.12.04

‘Mê Thảo - Thời vang bóng’

Sự quyến rũ đắm chìm trong thế giới xa lạ. Làm sống lại một quá khứ đã mất...

..... Lấy một tiểu thuyết làm nền, tác phẩm này quyến rũ người xem chính ở chỗ thế giới xa lạ của nó. Những cảnh đồng quê Việt Nam vào đầu thế kỷ trước, âm nhạc bác học mà các nhân vật chính đàn hát hay thưởng thức ; mối tương quan phức tạp giữa chính quyền thuộc địa - vắng mặt trên màn ảnh nhưng quá ư hiện diện - và giới thượng lưu, tất cả làm thành chất liệu truyện phim và càng mê hoặc khi nó hoàn toàn mới lạ đối với khán giả Pháp.

Nhờ đó mà Mê Thảo ít bị ảnh hưởng bởi sự khô cứng trong phân đạo diễn - khung hình chăm chút điệu nghệ nhưng đôi khi bó hẹp tính năng động của các trường đoạn, cách điều khiển nhân vật để lộ ra những diễn viên không vững vàng- cũng như vài sai sót về gu đáng ngạc nhiên (các bài hát biểu diễn trong chuyện phim mê hồn bao nhiêu thì âm nhạc cận đại sáng tác cho phim càng chói tai bấy nhiêu).

Cuối cùng, chủ đề chính của phim - khát khao vô vọng làm sống lại một quá khứ không ngừng trôi mất - tạo nên một cảm xúc hoài niệm dịu dàng, biến Mê Thảo thành một thú vị thoáng qua và hiếm có. *Thomas Sotinel*.

LES INROCKUPTIBLES 8.12.2004

(tuần báo văn hoá – xã hội của giới thanh niên)

MÊ THẢO - Thời vang bóng

Bộ phim mélo chống thực dân đầy những thái quá (hoặc cực đoan) đẹp

Trong những năm 1930-30 ở Việt Nam, một chủ ấp giàu sang trở nên điên rồ sau khi người yêu tử nạn ô tô, và quyết định triệt tiêu mọi dấu vết văn minh hiện đại phương tây trong ấp của ông. Cho dù cách chiếu sáng trực tiếp làm cho hình ảnh bị giả tạo, bộ phim mélo khúc khuỷu này đã tạo dựng nên đủ loại hình ảnh ấn tượng. Ví như sự lập lại một cách độc ác sự ghen tị : phần nộ thấy chủ làm tình với tương gỗ - thay thế người yêu đã mất -, người đầy tớ gái mang vút nó xuống hồ ; để trả thù, thầy chủ bắt cô chịu số phận tương tự và tái diễn y hệt các động tác ghen tị của cô. Một điều quan trọng khác mà bộ phim nói lên một cách tương đối tế nhị : bước đầu của chủ nghĩa chống thực dân - mầm móng của cuộc chiến tranh Đông Dương. Quyển rũ. *Vincent.Ostria*

TELERAMA 8.12.04 (Tuần báo chuyên luận văn hóa nghệ thuật)

Mê Thảo, thời vang bóng

Tương tư và sầu muộn tưới tiêu câu chuyện tế nhị này xảy ra ở Việt Nam vào đầu thế kỷ đã qua. Sau khi người yêu tử vong vì tai nạn, một chủ ấp sống rũ rượi, héo hon, dửng dưng với người đầy tớ gái yêu ông. Làm cho tâm hồn ông nguôi ngoai ít nhiều chỉ có âm nhạc và tình bạn của người quản ấp.

Nữ đạo diễn người Việt Nam (đây là bộ phim thứ bảy của bà) mô tả một thế giới xã hội và tình cảm đóng kín, không muốn nghe tiếng gọi của văn minh hiện đại - một thế giới trong đó chủ cũng như tớ đều bám vào những giấc mơ đã mất...

Căn bệnh tình yêu và tâm hồn này, tình trạng đờ đẫn từ từ lây lan cả cộng đồng này không thể không mê hồn người xem, cho dù cái nhìn hơi xa cách có xu hướng làm cho các hoàn cảnh phim bất động. Dù sao, giữa cảnh thả đèn trời tuyệt vời và màn đàn hát song đôi hoàn thiện trong cái chết, bộ phim cũng dành cho người xem nhiều mảnh chớp thơ ca. *Jacques Morice*

Nhật báo LE FIGARO 8-12

Một câu chuyện đẹp nhưng đạo diễn và diễn xuất chật vật... *Marie - Noelle Tranchant*

Nhật báo L'HUMANITE 8-12

Một chủ đề khá tinh tế bởi vì ẩn nấp trong bức tranh của phong kiến suy đồi là những suy tư về chủ nghĩa thực dân... *V.O.*

ZURBAN 8-12 (Tuần báo văn hóa giải trí)

Xa cách với tính chất bông bột của một mảng điện ảnh châu Á, bộ phim quyến rũ bởi ngôn ngữ dung di và thanh nhã... *Yasmine Youssi*

ADEN 9.12.04 (Đặc san văn hóa giải trí)

Một cách nhìn khá ác nghiệt, với đôi lúc chất thơ trong trẻo như pha lê, giống như giọng ca cứu rỗi của cô đào hát... *Philippe Piazzo*

PARISCOPE 8.12.04 (Tuần báo văn nghệ giải trí)

Một « Phòng âm nhạc »* Việt Nam, theo một tiết tấu khác, với những màu sắc khác - màu sắc của cầu vòng con người. *Arno Gaillard*

* bộ phim tuyệt tác của đạo diễn Ấn độ Satyajit Ray